DOOR GALIËNE GERRITSEN

Alleen een slechte stadswijk is goed genoeg voor Patricia en Paul Kamp. Sinds een aantal maanden wonen ze in Oud-Charlois, Rotterdam. Tussen junks, prostituees,weedplantages en alles wat het daglicht niet verdraagt. Met hun leven willen ze laten zien wie ze zijn: christenen, met een groot hart voor kinderen die geen aandacht krijgen.

Patricia enPaul Kampleven vol vertrouwen inOud-Charlöis

Niet inbreken maar binnenlopen

Ze gaf een trap tegen de bal en riep naardejongens op straat: „Kom op, voetballen!" Na drie partijtjes nodigde Patricia Kamp (28) hen uit voor een glas cola. De volgende dag weer, en die week erna ook. Het was het begin van haar hechte band met de jonge criminelen van Roermond. In totaal woonde en werkte ze zeven jaar in de achterstandswijk. Vrijwillig, levend vangiften. Eerst alleen, later met haar man Paul(26). Om kinderen de aandacht te geven die ze thuis moeten missen. De huiskamer was een inloopplek voor Antilliaansetieners.De zaal die ze een paar jaar later kregen, werd een clubgebouw voor kinderen.

Omdat het pand waar ze woonden en werkten gesloopt werd en ze in Roermond geen vervangende ruimte konden vinden, vertrokken Paul en Patricia naar een andere stad met grote nood. Het werd Rotterdam, nummer één op de misdaadmeter.

SLIPJE

Een van de weinige trapveldjes in dit deel van Oud-Charlois ligt vol met spuiten van gebruikers. De buurtkinderen mijden het, ze spelen op de stoep of vervelen zich voor de televisie. De wijk telt veel probleemgezinnen. Van de zesduizend bewoners is ruim de helft allochtoon, 64 procent heeft een laag inkomen, twintig procent is werkloos. Veel alleenstaande moeders werken in de prostitutie. Drugsgebruik, heling en dealen zijn aan de orde van de dag. De straten scoren onvoldoende op de veiligheidsmeter van de stad. Hier moeten we aan het werk, dacht Patricia droogjes, toen ze gingen kijken waar ze zouden komen te wonen. Vier verdiepingen ellende in een oogopslag.

Aan de verwarming van het appartement op de eerste etage hing nog een slipje van de illegale prostituee, die halsoverkop moest vertrekken. Twee andere woningen waren uitgebrand en in de volgende had een wietplantage gezeten. De gaten in de muur en het plafond waren niet 'even' te herstellen. Van de woonlaag waar ze nu tijdelijk zitten, lekte alleen het dak. Daar kwamen ze achter toen de sneeuw smolt. „Midden in de nacht liepen we met pannetjes en bakjes, alles was drijfnat."

LIEFDESBRIEF

Tussen deze ellende groeien kinderen op zonder te ontdekken wat onvoorwaardelijke liefde is, gaat Patricia Kamp verder. Met alles wat ze over achterstandswijken vertelt, komt ze daar steeds op uit: de kinderen. „Thuis gaat de aandacht niet naar hen uit. Veel kinderen zijn de dupe van misbruik en geweld, maar ook van verwaarlozing. In Roermond kwam een meisje op club dat haar zusje van twee ook meenam. Dat kon niet, tussen zeventig spelende kinderen kunnen we niet op peuters passen. Het meisje bracht haar zusje naar huis, maar kwam daarna terug. 'Wie is er nu bij haar?',wilde ik weten. Niemand. Alleen thuis, datis heel gewoon voor die kinderen."

Patricia Kamp heeft een missie: kinderen moeten weten dat God van hen houdt. Dat laat je zien met de liefde die je in je hebt. In Roermond ging de criminaliteit onder de jeugd omlaag, die stelling durft ze wel aan. Ze trok jaren op met potentiële criminelen. „Door hen vertrouwen te geven, vertrouwden ze mij", vertelt ze over die tijd. „Ik zei: 'de deur staat dag en nacht open, dat weet je. Als je inbreekt, hoef je niet alles te vernielen om binnen te komen.' Ze hebben me nooit bestolen. Dagelijks kwamen ze over de vloer. Hun joint trapten ze uit bij de voordeur, de wapens lagen op de mat. Natuurlijk logen ze wel eens, maar daarmee moet je leren omgaan. Ik zei vaak: 'ik geloof alleswatje zegt, je kunt me makkelijk voorliegen. Maar er bestaat een waarheid. Vertel je eerst het ene en even later over het zelfde het tegenovergestelde, dan geloof ik natuurlijk dat tweede niet. Vertel me dus maar gewoon de waarheid, dat is het makkelijkst."

De grootste macho van de straat gat verlegen toe dat hij nauwelijks kon lezen en schrijven, omdat hij altijd bijbelde. Met hem schreef ze liefdesbrieven naar Suriname. Anderen nam ze soms mee naar de stad en naar de McDonald's. „Het werkte ook omgekeerd: als mijn suiker op was, ging ik dat bij een van hen halen."

KLEURPOTLODEN

Voor kinderen geldt eigenlijkhetzelfde: vertrouwen is de basis. Om het werk in goede banen te leiden - ook financieel - richtte het gezin Kamp stichting Sonshine op, verwijzend naar het licht van Gods zoon, „en om uit te drukken dat elk kind een zonnestraal is."

Elke week kwam een vaste groep van 125 kinderen naar het clubgebouw. Nog eens 125 kwamen zeer geregeld. Om spelletjes te doen, te knutselen of een boekje te lezen. Voor de deur openging, stond er steevast een dikke rij. „We kenden alle namen en verjaardagen uit ons hoofd, wisten van ieder kind wat er thuis aan de hand was. Paul riep de kinderen twee aan twee binnen. Bij de deur vroeg hij: hoe is het met je broertje? Ben je nog bij je vader op bezoek geweest in de gevangenis? Heb je nieuwe schoenen? Mooi! Daarna meldde ik ze aan in de computer en ook ik stelde hun dan nog een paar vragen. Voor de kinderen naar huis gingen, mochten ze een snoepje komen halen. Ook dan gaven we ieder kind even persoonlijke aandacht."

Op de dagen dat het clubgebouw niet openwas,belde Patricia aan bij de ouders. Voor een praatje, maar ondertussen voor veel meer. „Dan merk je dat ouders zelf ook nauwelijks positieve belangstelling kennen. Achter veel deuren heerst de onmacht. Sommige kinderen waren echt onmogelijk. Ik ben een paar keer geschopt en in het gezicht gespuugd door jongetjes die ik aansprak op hungedrag.We hadden de regel: eerst drie dingen benoemen die goed gaan, voor je ouders vertelt wat er niet goed gaat. Daarmee train je jezelf anders te kijken naar mensen met minder sociale vaardigheden. We hadden op club ook een meisje dat al lange tijd niet praatte; haar vader had haar vaak geslagen. In de zomervakantie kwam ze bijna elke dag bij ons. Zo konden we haar veel aandacht geven.Opeens zei ze iets terug! In sommige huiskamers stond geen speelgoed, een paar kinderen hadden zelfs geen kleurpotloden. Als we op hun verjaardag kwamen, gaven we dat cadeau. Later kwam ik erachter dat wie geen kleurpotloden heeft, ook geen gum en puntenslijper heeft. Dus gaven we die erbij. Met zo'n cadeautje was het hele gezin dolgelukkig."

SMOEZELIG

De Rotterdamse kinderen moeten nog even wachten voor ze extra liefdekrijgen. Toen Roermond afliep, leek de mogelijkheid om hetzelfde op te bouwen in de havenstad een verhoring van gebed. Maar vanaf de eerste dag duurt alles langer dan Paul en Patricia hoopten. Het pand dat aan hen was toegezegd, ging toch naar een ander. Ze vonden een nieuw gebouw, „maardelen in de verantwoordelijkheid om die wijk was veel te 'goed'. Daarna hebben we heel veel panden bekeken, maar de meeste zijn te klein of ongeschikt." Totdat ze tegen hun 'droompand' aanliepen: een oude schoolweggestopt tussen twee smoezelige straatjes, omheind door een mooie tuin. Vanaf de straatkant is het nauwelijks te zien. „Het gebouw heeft alles", juicht Patricia. Woonruimte, genoeg voor twee gezinnen, zodat ze op termijn dit werk niet alleen hoeven blijven doen. Een enorme speelplaats. Grote lokalen. Slaapruimte voor vrienden of gasten die komen helpen.

„Een oase in de stad."

Alleen de prijs is een hobbel: acht ton, exclusief verbouwing. Een gezin dat leeft van giften heeft dat niet in de achterzak. Het vraagt ook veel van het stichtingsbestuur dat de fondsen werft. Kan het dan wel? Zulke twijfel verdringt af en toe de blijde gedachten. De kunstenaars die nu nog in de school wonen, verkassen niet van harte. Een van hen is de broer van de eigenaar die de school wil verkopen. Patricia heeft al kennisgemaakt met hem, op een manier waarop ze meer dingen in haar leven aanpakt. „Ik zag hem de auto wassen, liep op hem af en vroeg terloops of hij daar woonde. Ik kende hem al lang natuurlijk, hij wist niet wie ik was. Hij wees naar zijn huis, de oude school, en vertelde dat die te koop staat en dat hij daarom hier - in onze straat - gaat wonen." Opgelucht: „Misschien valt het met die weerstand nog wel mee."

Vorige week ging de stichting om de tafel met de woningcorporatie (dezelfde die de eerste keer gouden berg en had beloofd) om de plannen voor Oud-Charlois te ontvouwen. Tot haar verrassing nam dat gesprek een onverwachte wending: de corporatie wil delen in de verantwoordelijkheid om het stadsdeel leefbaar te maken en is bereid te kijken of zij het pand kan kopen, zodat Sonshine het kan huren. Dan nog moet de stichting veel fondsen werven om aan het maandelijkse bedrag te komen, maar het is een stap in de richting die het gezin op wil. Patricia: „Als we aan gebedsverhoring denken, rekenen we zo gauw in resultaten, en in vervulling van ónze wensen. Het traject van de afgelopen maanden wijst me op vertrouwen. Als God wegen opent, zal Hij ook oplossingen bieden bij het vervolg."

SCAPINO

In gedachten ziet Patricia zichzelf al werken. Een grote tafel vol kinderen met grote bruine ogen en afgetrapte Scapino-schoenen. Daartussenin lopen haar eigen dochters, Eva-Lianne van bijna drie en Sefanya van ruim een jaar. Het derde kindje is op komst. „Het contact met moslimvrouwen trekt ons. Waarschijnlijk omdat je extra moeite moet doen ze te bereiken. Juist waar anderen zeggen dat iets niet lukt, willen wij het proberen. Dat heeft iets uitdagends voor die vrouwen, denk ik. Onze interesse is echt."

Al vaak hebben verschillende mensen gevraagd waarom het gezin Kamp zich niet aansluit bij het maatschappelijk werk of andere sociale instanties.'Zoek gewoon een betaalde baan.' Maar daar moet het stel niet zoveel van hebben. „Voor je het weet, draai je vast in een ambtelijke molen. Voor al met de huisbezoeken bereiken wij meer. In een officiële functie moet je professionele afstand bewaren; wij zoeken professionele nabijheid!"

Angst? Dat is een woord waarbij ze haar schouders ophaalt. „Voor criminelen ben ik veel te kwetsbaar, en daardoor niet bedreigend. Ik denk dat ze me niet zo gauw iets doen. Af en toe maken we ons zorgen om de kinderen. Eva-Lianne is haar leeftijdsgenoten ver vooruit. Ze schrijft al letters, leest sommige woordjes. Zal ze wel passen in een klas waarin relatief veel kinderen met een achterstand zitten?" En hoe veilig zijn de kinderen? „We sliepen vanwege de lekkage een poosje in de woonkamer, aan de voorkant van deze straat. Dan weetje meteen hoe het nachtleven klinkt. Dat stelde me niet gerust. Toch is mijn geloof sterker. Als God zegt dat Hij ons beschermt, dan doet Hij dat ook."

www.sonshine.nl

Paul en Patricia Kamp met kinderen in hun woon- en werkomgeving.
FOTO PAUI HOVING

> Ten kind van twee, een heledag alleen. Dat is heelgewoon*

ONBEKEND NL

In de kerk van de Protestantse Gemeente te Aagtekerke is een bijzonder mooi epitaaf aanwezig. Niemand minder dan de beroemde beeldhouwer Rombout Verhulst heeft het gemaakt, in 1669, als nagedachtenis aan de familie Hendrik Thibaut. De opdrachtgevers doen op het monument van zich spreken. De treurende erfgenamen hebben dit gedenkteken doen oprichten in hetjaar 1669der christelijke jaartelling. Vervolgens is het een lange opsomming die alle goede eigenschappen van de overleden man beschrijft, alles in het Latijn. Vertaald staat er ondermeer: Hier ligt door allerlei deugden niet minder dan door zijne ridderlijke waardigheid en altijd gedenkwaardige verdiensten jegens het Vaderland aanzienlijke en Hoog Edele Heer: Hendrik Thibaut. Dan volgen twaalf functies die hij heeft bekleed met daarbij zijn goede karakter en dat hij op 25 december 1666 op 63-jarige leeftijd is overleden.

Ook zijn vrouw staat er op vermeld: Neven hem ligt zijne zeergeliefde echtgenote en uitmuntende zeer voortreffelijke vrouwelsabella Porrenaer die met haar getrouwen echtgenootdoor de dodelijkeziekteaangetast, acht dagenvoor hem is overleden. De as van beide ouderswordt vergezeld door hunne in allegeestesen lichaamsgaven uitstekendedochter Jacoba Thibaut, die de door het noodlot haastigedood, in de bloei harer jeugd, van het huwelijksbed van de Edel geborene Doorluchtige Heer David van Reigersberg wien zij onder gunstige vooruitzichten gehuwd had, tot zijne grote smart heeftweggerukt.

We kunnen uit de tekst afleiden dat het vermoedelijk pest is geweest waaraan de familie is overleden. Men moest namelijk personen die aan die ziekte waren overleden, verbranden ter voorkoming van verdere besmetting. Dat deze epitaaf in de kerk van Aagtekerke hangt, komt doordat de heer Thibaut heer van zes plaatsen was, waaronder Aagtekerke. Verder was hij Hoogbaljuw en Rentmeester, Generaal van Zeeland bewesten Schelde, achtmaal burgemeester van Middelburg, lid van de Raad Van Vlaanderen en bewindhebber der O.I. Compagnie.